

Het hart achterna

Een nieuw begin – II

HET HART ACHTERNA

Jennifer Delamere

Roman

Vertaald door Carianne van Holst

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Het hart achterna is het tweede deel van de serie *Een nieuw begin* die zich afspeelt in het Engeland van eind negentiende eeuw, en waarin de drie zussen, Rosalyn, Julia en Cara, elk afzonderlijk naar Londen vertrekken, in de hoop er een nieuw leven op te bouwen. Eerder verscheen *De rollen omgedraaid*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij de Parel – Doornenburg, 2018
www.uitgeverijdeparel.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *The Heart's Appeal* bij Bethany House Publishers, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2018 by Jennifer Harrington

De Bijbelcitatoren in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Vertaling: Carianne van Holst
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl
ISBN 9789492408235
ISBN e-book 9789492408259
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

In herinnering aan mijn tante,

Margaret DeBolt Edwards,

Die op haar eigen manier een prachtige en pittige vrouw was.

*Maak de HEERE met mij groot,
laten wij tezamen Zijn Naam roemen.*

Psalm 34:4

FEBRUARI 1881

Julia Bernay zou te laat komen. En als er één ding was waar ze een hekel aan had, was het wel een gebrek aan punctualiteit. Het getuigde van een gebrek aan respect en, als ze eerlijk was – wat altijd het geval was – was het slecht voor haar reputatie. Ze was op weg naar een lezing van dokter Anna Stahl, een arts uit Amerika, en ze had zich vast voorgenomen om een goede indruk te maken. Na maandenlang gezwoegd te hebben op Queen's College aan Harley Street, was dit haar eerste echte kans om contact te hebben met de medische deskundigen van Londen.

Julia was al bijna een jaar in Londen, maar officieel moest haar medische studie nog beginnen. Ze was gekomen met de hoge verwachting dat ze direct met haar opleiding kon starten, enkel om er, nadat ze gezakt was voor het toelatingsexamen van de universiteit van Londen, achter te komen dat haar scholing tot dusverre niet toereikend was geweest. De wetten met betrekking tot de toelating van artsen eisten dat ze voor het examen slaagde voordat elk vak dat ze aan de London School of Medicine for Women volgde, mee zou

tellen voor een medische graad.

Queen's College was een school die voornamelijk gouvernantes opleidde, maar bood ook de vakken aan die vrouwen nodig hadden om zich te kunnen kwalificeren voor een hogere opleiding op het gebied van geneeskunde. Hoewel Julia zich de afgelopen maanden vol overgave op haar studie had gestort, zag ze ernaar uit om de standaard academische vakken achter zich te laten en te beginnen aan haar medische opleiding. Nu ze speciale toestemming had gekregen om de lezing van dokter Stahl bij te wonen, wilde ze deze niet mislopen.

Helaas bleek het een vergissing van haar te zijn geweest om met de metro naar haar bestemming te reizen. Overal om haar heen krioeelde het van de passagiers die drie metro's hadden zien gaan en komen, omdat de derdeklascoupés zo vol waren dat er niemand meer bij kon.

Julie had een kaartje voor de derde klas gekocht om geld te besparen, met de gedachte dat ze, ongeacht in welke coupé ze zat, op dezelfde tijd op haar bestemming zou arriveren. Ze had zich niet gerealiseerd dat er op dit tijdstip van de dag metro na metro voorbij zou komen zonder dat ze in staat was om in te stappen. De eersteklascoupés zaten daarentegen maar halfvol.

Nu stond ze voor een dilemma, want tijd en geld waren beiden goederen die ze niet kon verkwisten. Dat bleek wel uit het nieuws dat ze juist deze week van haar weldoenster ontvangen had. Mevrouw Staunton had haar in haar brief bedroefd geïnformeerd dat ze, vanwege een bankfaillissement in Bristol, niet langer kon betalen voor Julia's opleiding. Hoewel Julia's hart uitging naar de familie Staunton die nu hun zaken weer op orde probeerde te krijgen, had haar dit in een lastige positie geplaatst. Ze had genoeg om nog enkele maanden van te kunnen leven, omdat mevrouw Staunton geweigerd had om geld terug te nemen dat ze al aan haar gegeven had. Julia zou haar voorbereidingen voor het toelatingsexamen kunnen afronden, wat haar in staat zou stellen om in oktober met haar opleiding aan de London School of Medicine for Women te beginnen. Als ze erg

zuinig deed, zou ze wellicht zelfs in staat zijn om het eerste semester door te komen met het geld. Maar wat dan? Moest ze überhaupt wel aan een opleiding beginnen wanneer ze geen toegezegde middelen had om de studie voort te zetten?

Misschien moest ze overwegen om bij de familie Moran te gaan wonen. Haar zus Rosalyn en haar man, Nate Moran, waren het grootste gedeelte van het jaar niet in Londen, omdat ze op tournee waren met het operagezelschap, maar Nates familie woonde in een groot huis met kamers waarin ze kostgangers konden huisvesten. Het zou goedkoper zijn dan haar huidige onderkomen, al was het wel verder bij school vandaan. Het was iets waar ze naar zou informeren, wanneer Rosalyn en Nate met Pasen naar huis kwamen.

Maar dit alles zou niet doorgaan als ze niet voor het toelatingsexamen zou slagen. En omdat ze nog steeds achterliep met Latijn, wat een cruciaal onderdeel was van de toets, en geen geld had voor een tutor, leek de kans daarop kleiner dan ooit.

Wellicht moest ze overwegen om weer als verpleegster aan de slag te gaan, maar nu ze zo ver gekomen was, gaf verplegen haar niet meer de voldoening die het haar in het verleden geschonken had. Ze zou geen tijd en geld meer hebben om geneeskunde te studeren, want als verpleegster zou ze een schamele tien pond per jaar verdienen en lange dagen maken. Haar doel om dokter en zendingarts te worden, zou aan de kant worden geschoven, en Julia kon niet geloven dat God zou toelaten dat deze dromen voorgoed verloren zouden gaan.

‘Iedere dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad,’ bracht ze zichzelf in herinnering, terwijl ze opnieuw een metro langs zag komen. *‘De dag van morgen zal voor zichzelf zorgen.’*

Ze haalde diep adem en bad dat de volgende metro snel zou komen.

Michael Stephenson stond met zijn zus Corinna bij de ingang van het metrostation, terwijl juffrouw Laura Maynard, de derde persoon van hun groep, een boeket kocht van een bloemenmeisje. Hij keek naar Laura die het aanbod van de kleine, gehavende bloemenkar bestudeerde en haar keuze maakte, en toen een paar munten aan het meisje overhandigde. Het bloemenmeisje ontving de munten met een lach en maakte zelfs een lichte buiging voor Laura.

Laura begroef haar neus in de bloemen en rook eraan. Ze was een mooie blondine, slank en op een verfijnde manier charmant. Haar lichte, blauwe mantel stond goed bij haar huidskleur, vooral met de kar vol kleurige bloemen als achtergrond. De kasbloemen vormden een fel contrast met de grauwe februaridag. Terwijl Michael Laura's schoonheid bewonderde, besloot hij dat hij redelijk tevreden was met het idee dat ze op een dag wellicht zijn vrouw zou zijn.

Hij voelde een por in zijn ribben en toen hij zich omdraaide zag hij dat zijn zus hem afwachting aankeek. Hij realiseerde zich dat ze iets tegen hem gezegd had. 'Het spijt me, wat zei je?'

Corinna's blik gleed veelzeggend naar Laura voordat ze weer naar Michael keek. 'Ik herinnerde je aan het jaarlijkse bal van Lady Amberley in juli.'

'Zoals je elke dag hebt gedaan sinds we de uitnodiging ontvangen hebben.'

De uitnodiging voor dit bal was de sociale prijs waar Corinna al jarenlang naar gedongen had. Dit jaar was het haar eindelijk gelukt, waarschijnlijk vanwege Laura's invloed. Corinna was onmiddellijk begonnen met haar voorbereidingen voor het evenement, zelfs al duurde het nog maanden tot het zover was.

Ze porde hem opnieuw. 'Ik zei dat het bal bekendstaat als de avond waarop de belangrijkste verbintenissen worden aangekondigd.'

'Aha, juist.' Het was geen verrassing dat Corinna over een verlovingspraak als een 'verbintenis'. En hij wist heel goed waar zijn zus op zinspeelde. Ze had haar uiterste best gedaan om Michael en Laura aan elkaar te koppelen. Laura was de jongste dochter van de overle-

den burggraaf Delaford. Een dergelijke verbintenis zou hen een heel eind op weg helpen om de sociale status die de familie Stephenson was kwijtgeraakt weer te herstellen. Eerlijk gezegd vond Michael het zelf ook een goed plan. Het bal zou over bijna vijf maanden plaatsvinden, maar hij verwachtte dat hij lang daarvoor al toestemming zou krijgen om met Laura te trouwen. Maar toch kon hij de verleiding niet weerstaan om zijn zus te plagen en haar in spanning te houden. ‘Ik vermoed dat het bal dit jaar alle verwachtingen zal overtreffen.’

‘O?’ Uit Corinna’s enthousiaste uitdrukking bleek dat ze erin trapte.

‘Ja, echt waar. Ik heb gehoord dat de oudste kleindochter van de hertog van Norlington van plan is om haar verloving aan te kondigen met dat extreem radicale lid van het parlement, de heer John Waverly.’

Corinna kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je weet best dat ik daar niet op doelde.’

Michael besloot er nog een schepje bovenop te doen. ‘Maar Corinna, ik ken juffrouw Maynard nog maar een paar weken. Om het maar niet te hebben over het feit dat de rouwperiode voor haar vader nog maar net voorbij is.’

‘Dat is nu precies het punt: de rouwperiode is vóórbij. Er is geen tijd te verliezen, aangezien ze veel aanbidders zal hebben. En de nieuwe hertog staat veel meer open voor het idee dat jij met zijn zus zou trouwen.’

Dat was waar. Laura’s vader, de oude hertog, zou er fel op tegen zijn geweest dat zijn dochter zou trouwen met iemand van de familie Stephenson, gezien de manier waarop Michaels vader de familie op financieel en sociaal vlak te gronde had gericht. Maar Laura’s broer dacht er anders over. Hij had gemerkt dat Michael opgeklommen was tot een succesvolle positie, zowel op het gebied van rijkdom als reputatie. Omdat hij een jonge man was, had hij niet dezelfde herinneringen aan het verleden als zijn vader en hij hechtte er niet veel

waarde aan. Het was enkel zijn wens om een goed huwelijk voor zijn zus te regelen.

‘En daarnaast,’ ging Corinna verder, ‘heb je al meer tijd met jufvrouw Maynard doorgebracht dan ik met David voordat we trouwden.’

Deze opmerking ontvond Michael. Het huwelijk van Corinna was een verstandshuwelijk geweest en in dertien jaar die inmiddels verstreken waren, had het zich nauwelijks ontwikkeld tot iets wat dieper ging, in ieder geval van Corinna’s kant. Er flitste een zweem van twijfel door Michaels achterhoofd. Zou zijn huwelijk hetzelfde eindigen? Hij drukte de gedachte weg. Hij was dan misschien niet verliefd op Laura, maar er was niets aan haar wat hem niet aanstond. Waarom zouden ze samen niet gelukkig zijn? En daarnaast moest hij niet vergeten dat Corinna net zo goed omwille van zichzelf met een rijke man was getrouwd, als omwille van hem. Terwijl hij nog steeds over deze dingen nadacht, mompelde hij instemmend.

Hier nam zijn zus geen genoegen mee. Ze gaf Michael voor de derde keer een por tussen zijn ribben, ditmaal harder. ‘Michael Stephenson, ik verbied je beslist om zelfs maar te denken aan een huwelijk met Laura Maynard.’

Michael deed verrast een stap achteruit. ‘En waarom dan wel?’

Haar gezichtsuitdrukking werd milder en ze grijnsde. ‘Omdat je nooit iets doet, totdat iemand je uitdrukkelijk zegt dat je het níét moet doen.’

Daar moest hij wel hardop om lachen.

Als de volgende metro vol was, zou Julia gedwongen zijn om een van de tweedeklas-coupés binnen te glippen – of zelfs een eersteklas-coupé als dat nodig was. En wat was daar nu eigenlijk mis mee? Ze zou niemand een zitplaats ontnemen. En daarbij, het voortdurende gehamer op het onderscheid in klassen mocht dan de kern van het

gedachtegoed van haar vaderland vormen, maar Julia was van mening dat daar iets aan veranderd moest worden.

Ze geloofde niet dat iemand haar tegen zou houden, omdat ze niet op haar plaats leek als ze in een van de andere coupés zou instappen. Ze had haar mooiste jurk aangetrokken voor deze gelegenheid. De medewerker van de tweedehandswinkel had haar ervan verzekerd dat hij nog maar een jaar oud was, en niet zo erg uit de mode. En iedereen die op de eersteklascoupés stond te wachten, leek op zijn best uit de bovenste laag van de middenklasse te komen. De hele rijke mensen reisden in hun eigen koetsen en zouden zich nooit in de metro willen vertonen. De benaming ‘eerste klas’ was enigszins misplaatst.

Het harde geluid van de fluit van een metro vulde opnieuw de lucht. Boven haar hoofd slingerden de grote bollen van de gaslampen heen en weer, terwijl de metro het station binnenreed.

Er steeg een collectief gekreun op toen degenen die op het perron stonden, zagen dat deze metro ook overvol zat.

Julia's schouders zakten omlaag. Dit was het dan. Ze had haar best gedaan om toestemming te krijgen om deze lezing bij te wonen en ze was niet van plan om hem te missen. Ze begon zich een weg door de menigte te banen, waarbij ze zich snel moest voortbewegen, maar niet de aandacht mocht trekken. De derdeklascoupés bevonden zich vooraan de metro, het dichtst in de buurt van de rook die de locomotief uitbraakte. De eersteklascoupés bevonden zich in het midden, gevolgd door het tweedeklasgedeelte aan het eind. Julia wierp een vlugge blik op de stationsbewaker vlakbij. Hij was met de conducteur in gesprek over een of ander probleem met de locomotief, maar een andere bewaker sloeg haar vanaf de andere kant van het perron gade. Had hij gezien dat ze eerder bij de derdeklaspasagiers had gestaan?

Julia hield stil en probeerde het eruit te doen zien alsof ze hier de hele tijd al gestaan had. Er stonden twee vrouwen naast haar. De eerste was een brunette, lang en knap, hoewel ze geen klassieke

schoonheid was. Ze was ongeveer twee centimeter langer dan Julia, die zichzelf met haar één meter zeventig al als langer dan gemiddeld beschouwde. De andere vrouw was klein en had bleekblond haar en droeg een mantel die was afgezet met bont. Haar haar was sierlijk in een ingewikkelde knot gerold, die zichtbaar was onder een hoed die perfect bij haar kleding paste.

Ze waren te druk met elkaar in gesprek om Julia op te merken. Ze ving genoeg op van hun gesprek om te weten dat ze aan het winkelen waren. Misschien waren het huisvrouwen van echtgenoten die welvarend handelaars of zakenmannen waren in het financiële district van Londen, de City. De blondine omschreef gedetailleerd drie verschillende soorten handschoenen die ze moest kopen. Het was meer dan Julia zich kon veroorloven in een jaar. Als ze niet voor een van deze vrouwen door kon gaan, zou ze wellicht worden aangezien voor een dienstmeisje dat ze hadden meegenomen om pakjes te dragen, dacht Julia wrang.

Het probleem waar de machinist en de andere man het over gehad hadden, leek te zijn opgelost. Een perronbediende spoorde de mensen aan om in te stappen en deed de deuren achter hen dicht. Julia had geen tijd om het tweedeklasgedeelte achteraan te bereiken. Een steelse blik op de andere bewaker maakte haar duidelijk dat hij haar kant op liep.

Een man die in de buurt van de twee dames had gestaan, zei iets tegen hen en gaf met een beleefd gebaar aan dat ze door moesten lopen. Ze stapten met zijn drieën in, en Julia volgde hen en kon nog net in de wagon stappen voor de perronbediende de deuren sloot. Met een zucht van opluchting vond ze een lege zitplaats met haar rug naar het raam. Binnen enkele ogenblikken kwam de metro in beweging en raasde de tunnel in.

Julia had een paar keer met de metro gereisd sinds ze in Londen was aangekomen, maar ze vond het altijd een verontrustende ervaring. Ze kon niet wennen aan de rokerige duisternis en de wetschap dat de metro met halsbrekende snelheid door een smalle

ruimte snelde. Deze coupé was in ieder geval ruimer dan in de derde klas. Behalve het feit dat het rijtuig zich verder bij de rook die werd uitgebraakt vandaan bevond, beschikte het over fatsoenlijk licht en de stoelen waren bekleed. Er zaten al twee andere mannen in de coupé. Beiden waren verdiept in een krant en ze hadden nauwelijks opgekeken toen Julia en de anderen instapten. Toen niemand haar recht om hier te zijn in twijfel trok, liet ze zich achteroverzakken op haar stoel, ervan overtuigd dat ze op tijd bij de collegezaal zou aankomen.

De man was aan de andere kant van het gangpad tegenover de twee vrouwen gaan zitten en ze voerden nu een informeel gesprek over koetjes en kalfjes. Julia schatte dat hij maar een paar jaar ouder was dan zij, of misschien in de buurt van de dertig. Hij was lang en had brede schouders en donker haar dat netjes geknipt was bij de bakkebaarden. Hij droeg een gesteven jas en straalde weelde en zelfvertrouwen uit.

Julia sloeg haar exemplaar van het medische tijdschrift *The Lancet* open en was van plan om de reistijd op de beste manier te benutten door te lezen. Maar haar aandacht bleef afdwalen naar de man en de twee dames met wie hij reisde. Ze probeerde te raden wat hun connectie was. Ze stelde haar eerdere veronderstelling over de vrouwen bij en besloot dat de lange vrouw de zus van de man moest zijn. Ze gingen op een ongedwongen, familiere manier met elkaar om en leken enigszins op elkaar, wat betreft hun lengte en haarkleur. Maar de blondine wierp daarentegen voortdurend heimelijke blikken in zijn richting, alsof ze controleerde of hij aandacht aan haar besteedde. Julia nam aan dat ze niet getrouwd was en een oogje op hem had.

Ze vroeg zich af of deze man het type was om zo'n vrouw aantrekkelijk te vinden. Hij was knap – zelfs Julia, die weinig aandacht besteedde aan dergelijke dingen, kon dat zien. Maar hij leek niet verwaand of frivol, zoals de blondine. Er lag een onbuigzame trek om zijn mond. Julia zag een vastberadenheid in hem, hij was waarschijnlijk het soort man dat alles wat hij wilde bereiken serieus nam.

‘Weet u zeker dat u niet met ons mee wilt gaan naar de familie Selfridge om koffie te drinken, voordat u verdergaat naar Gray’s Inn?’ vroeg de blondine aan hem. ‘Het zou zo fijn zijn als u ook kwam.’

‘Alleen op voorwaarde dat ik ervandoor mag gaan wanneer jullie tweeën beginnen met winkelen,’ antwoordde hij met een lach. Het was een oprechte, warme lach. Sterker nog, de lach was zo warm dat hij enigszins in Julia’s achting daalde. Misschien was hij toch het type man dat zich het hoofd op hol liet brengen door zo’n vrouw. Ze had het eigenlijk kunnen weten. Knappe mannen leken zich tenslotte altijd aangetrokken te voelen tot mooie vrouwen.

Waar maak je je druk om? berispte Julia zichzelf. Vandaag zou ze een belangrijke medische lezing bijwonen, en over een paar jaar zou ze op weg zijn naar Afrika om daar een dienend leven als zendingsarts te leiden. Ze had wel betere dingen om aan te denken, in plaats van zich nieuwsgierig dingen af te vragen over de privélevens van welgestelde Londenaren.

Ze glimlachte om haar eigen dwaasheid en net op dat moment draaide de man zijn hoofd om en betrapte haar erop dat ze naar hem keek. Hij moest gedacht hebben dat haar lach voor hem was bedoeld, want hij trok zijn wenkbrauwen op en knikte naar haar. Ze bespeurde een geamuseerde glinstering in zijn ogen, alsof hij gewend was dat onbekende dames in de metro naar hem lachten. Ze voelde zich verontwaardigd. Ze was beslist niet zo’n type. Hoe durfde hij dat te denken!

De man liet zijn blik over haar heen gaan. Julia wist dat hij een oordeel over haar velde en de tweedehandskleding opmerkte, de ouderwetse hoed, en de handschoenen die versleten waren, maar nog wel toonbaar. Voor het eerst in haar leven voelde ze iets van schaamte. Hoe had hij dat voor elkaar kunnen krijgen met één blik?

Werd haar gezicht rood? Nee. Ze kon niet blozen. Julia Bernay bloosde nooit. Dat was iets voor hulpeloze vrouwen, zoals de blondine die voor haar zat. Ze wendde vlug haar ogen af, hief haar exemplaar van *The Lancet* en begon te lezen. Ze zou hem laten zien dat ze

een serieuze vrouw was.

Geen van de vrouwen had deze korte uitwisseling blijkbaar opgemerkt. De brunette zei: ‘Je weet dat we je niet zouden dwingen tot zoiets ongelooflijk saais als winkelen.’ Ze sprak met een sarcastische ondertoon. ‘Hoewel je misschien kunt overwegen om een bediende te zoeken die wat meer smaak heeft, wat betreft je kledingkeuze.’

De man haalde zijn schouders op. ‘Wat heeft dat voor zin? In mijn beroep is het niet nodig om smaakvol te zijn.’

Julia liet het tijdschrift net ver genoeg zakken om over de bovenkant te kunnen gluren en opnieuw een blik in zijn richting te werpen. Wat was zijn beroep? De blondine had het over ‘Gray’s Inn’ gehad. Hij moest een advocaat zijn en dat kon ze gemakkelijk geloven. Het was niet moeilijk om zich hem voor te stellen in een rechtszaal, terwijl hij de jury aansprak. Zijn uitstraling zorgde ervoor dat hij opviel en de aandacht trok. Hoe zou hij eruitzien met de toga en de pruik van een advocaat? Ze was ervan overtuigd dat hij dan erg imponerend zou zijn.

De metro kwam tot stilstand bij het volgende station. Julia zag dat het perron ook hier vol was. Terwijl veel mensen zich verdrongen om een van de derdeklascoupés binnen te komen, stapte een modieuze geklede man met een jas met een bontkraag en een stropdas om de eerste klascoupé binnen. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat hij een nieuwsgierige blik in haar richting wierp. Ze probeerde de achteloze houding aan te nemen van iemand die elke dag in de eerste klas reisde, maar ze had geen moeite hoeven doen. Zijn blik gleed verder en bleef even op de blondine rusten voordat hij ging zitten.

De advocaat haalde een sigarettenhouder uit zijn zak en opende hem. Julia voelde zich even teleurgesteld. Ze had een aantal verslagen gelezen waarin stond dat roken wellicht negatieve gevolgen had, hoewel net zo veel artsen de voordelen ervan voor de gezondheid aanprezen.

‘Michael, wil je me een sigaret aangeven?’ vroeg de brunette.

Hij keek haar schuin aan. ‘Nou, Corinna, ik denk niet dat David

het op prijs stelt als ik zijn vrouw op het verkeerde pad breng.’

‘Zie me dan niet als Davids vrouw,’ snauwde ze. Ze stak haar hand uit. ‘Denk eraan dat ik ook je zus ben.’

Met een cynische glimlach antwoordde hij: ‘Nou ja, als je het zo stelt...’

Hij stond op en stapte het gangpad in om haar een sigaret te geven.

Op datzelfde ogenblik kwam de metro abrupt tot stilstand. Hij helde sterk naar links over, en de rechterkant kwam omhoog alsof hij loskwam van de rails, waardoor Julia en de andere passagiers gedwongen werden om hun stoelen vast te pakken om niet op de grond geworpen te worden. De man die Julia nu als ‘Michael’ kende, werd hard naar rechts geslingerd en viel achterover, tegen de raam van de coupé. Hij probeerde zich verbijsterd op te richten voordat hij het bewustzijn leek te verliezen. Toen hij op de vloer viel, schampten zijn hoofd en nek langs de puntige glasscherven die nog in het raam zaten. De rest van het glas viel tegelijkertijd met hem naar beneden, verspreidde zich over de vloer en vermengde zich met het bloed dat uit zijn hoofd stroomde.